

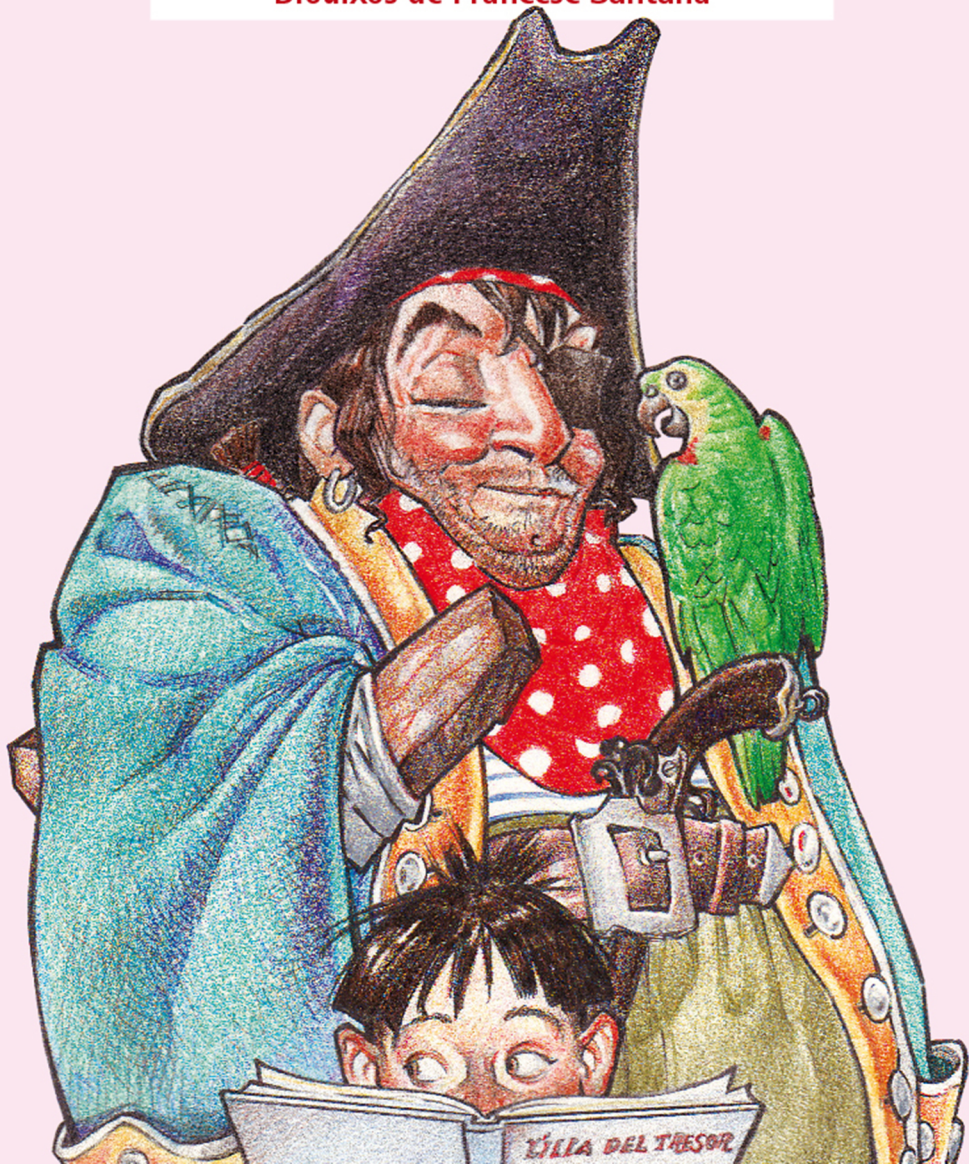
EL MICALET GALÀCTIC

# Moguda a la biblioteca

Josep Gregori



Dibuixos de Francesc Santana





1

*Agnès, la bibliotecària*

Agnès té cara de pamfígol. O de conill d'Índies, que diu l'Albert. A mi, la veritat, no em molesta la seua cara. A mi, el que em fot moltíssim és que em destorben quan estic capficat en algun dels meus assumptes. I això mateix és el que va fer ella.

Bé, crec que serà millor que comence pel principi. Era dimecres i, per alguna d'aquelles casualitats de la vida, em trobava en la biblioteca municipal. No era la primera vegada que hi anava, però tampoc es pot dir que en fóra un client habitual (si he de ser sincer, diré que era la segona vegada que em deixava caure per allí). Aquell dimecres havia anat a

acompanyar l'Albert, ja que ell havia de consultar unes coses en una enciclopèdia gran, de tapes verdes, per a un treball escolar.

Albert m'havia demanat que l'ajudara, però jo tinc una miqueta d'allèrgia a la lletra menuda i, en les enciclopèdies, ja ho sabeu, tot és lletra de puça.

Total, que portava cosa de mitja hora esperant que el meu amic acabara de copiar i ja estava ben avorrit de mirar la gent, les xiquetes i les tapes dels llibres, de fer mandonguilles i de mirar el rellotge. De manera que vaig agafar un dels llibres que hi havia a l'abast per veure'n els dibuixos.

Albert continuava transcrivint el que posava en l'enciclopèdia. Li vaig pegar amb el colze per tal que acabara prompte i ell va renegar perquè deia que li havia ratllat la llibreta. Agnés, la bibliotecària, amb cara de sergent, va demanar silenci i es va quedar mirant-me com si haguera sigut jo el causant de l'enrenou.

Quan la bibliotecària deixà de mirar-me, vaig dir a l'Albert que s'afanyara si volia que li ensenyara la meua collecció de llagostins dissecats. Ni cas. Albert va continuar copiant amb tota la paciència del món i, damunt, a penes es va acalorar per l'amenaça:

—Mira, xaval, si no em deixes veure la teua collecció, jo no et donaré els adhesius de les motos repes.

Per si de cas, vaig callar.

El llibre que, quasi sense voler, m'havia caigut a les mans tenia unes il·lustracions boniques de veritat i, com que la lletra era d'una grandària potable

(vull dir que no havies de patir massa per a anar lle-trejjant), em vaig decidir a llegir-ne algun trosset.

No penseu que jo era un gran aficionat a la lle-tra, no; però estava tan fart d'estar sense fer res que vaig començar a llegir, més per avorriment que no per curiositat.

No sé exactament què em va succeir. Puc as-segurar-vos que allò no m'havia passat mai. Vaig des-xifrar la primera frase, la segona... El llibre no estava malament i, quan em vaig adonar, ja estavallegint-lo. Vull dir llegint-lo de veritat, res de passar els fulls o de mirar els dibuixos i prou: llegint-lo lletra per lletra i paraula per paraula.

Quasi sense adonar-me'n anava ja per la meitat del text, completament abstret en la història i ben allucinat per totes les coses que em passaven; vull dir, que li passaven al protagonista. Era com si aquell personatge valent i intrèpid de la narració fóra jo mateix. Mireu si estava concentrat que, quan l'Albert em tocà el muscle per a anar-nos-en, li vaig con-testar:

—Espera't, Morgan, que he d'escarmentar el poca-vergonya de Flanagan. Jo, John Carson Tex, sempre estaré al costat dels innocents.

—¿Queeè?

—Ep, res, deixa'm acabar el llibre.

—¿Quina mosca t'ha picat, Joan?

—John, si no et sap greu, xicot.

—Ai mare, ai mare... —digué l'Albert rasant-se la cresta modelada a base de fixador—, bé. Tu mateix,

John Calçotets. Per si no te'n recordes, hui és dimecres i fan la pel·li dels detectius.

—Passa-la a vídeo i ja em deixaràs la cinta.

—Ho tens clar.

Albert se'n va anar i jo vaig pensar que si no l'enregistrava ell, de segur que algú de la classe ho faria. Ja em passarien la pel·lícula. Per damunt de tot, volia saber com acabava aquella història que llegia i de què em sentia protagonista. ¿Aconseguiria John Carson Tex, defensor empedreït de la justícia i dels oprimits, passar-li comptes, al maligne pirata Flanagan?

Quan més interessant estava el llibre, quan només em quedava una sola pàgina per a arribar a conèixer el desenllaç de la meua aventura, vull dir d'aquella història de pirates, vaig notar uns altres colpets en el muscle. De primer no en vaig fer massa cas, però quan es van fer insistents, vaig deixar de mala gana la lectura i em vaig girar amb cara d'ogre. Era la bleada d'Agnés, la bibliotecària, amb la seua cara de pamfí-gol i amb el somriure i els ulls d'un conill d'Índies.

—¿Que no m'has sentit? És hora de tancar. Ja se n'han anat tots. T'has quedat sol.

Era veritat. En tota la sala de lectura no hi havia ni una ànima. Hauria volgut contestar-li, però estava rabiüt perquè era la segona interrupció en poc de temps, ara que em quedava ben poc per acabar; de manera que vaig preferir no obrir la boca i continuar llegint. Vaig pensar que, si tenia pressa, arrancara a córrer.



Novament, uns colpets a l'esquena em van tornar a recordar que aquella vesprada no era la meua. Una volta que em decidisc a llegir... va i tots s'afanyen a no deixar-me tranquil.

Aquesta vegada em vaig girar cap a la bibliotecària intentant posar una expressió semblant a la d'un home llop enfurit. Per impressionar més, vaig adornar la ganyota amb un ronc tenebrós, com el que fan els gossos quan es troben a punt de rebentar a lladrucs.

Tot va resultar inútil. La seua veu, ara més seriosa, ressonà en l'estança buida:

—Mira, xiquet, que he de tancar. Si vols, demà vens més prompte, et faig el carnet de lector i així podràs emportar-te els llibres a casa.

¡De lector! ¡Volia fer-me el carnet de lector! ¿Aquella xica no ho comprenia? Jo no necessitava cap carnet de lector. L'únic que demanava era que em deixaren acabar de llegir aquella pàgina. Només volia saber si, finalment, Flanagan era escarmentat per mi, vull dir, per John Carson.

¡Quina llanda de xica! No s'havia mogut del lloc. Allà la tenia, palplantada i mirant-me fixament. Volia haver-li-ho explica't d'una altra manera, però estava segur que no arribaria a comprendre'm; per tant, quan em vaig cansar d'aquella mirada, em vaig girar cap al llibre.

—¡Oblida'm! —li vaig dir. I em vaig submergir de ple en la història.

Agnés transformà l'habitual cara de bleada i en

va exhibir una nova, no tan amable. Seguidament, em llevà el llibre de les mans i, sense que jo poguera fer res per evitar-ho, em deixà a la porta del carrer.

—Au, a casa, mocós —li vaig sentir dir abans que el cervell se'm socarrara de ràbia.

No recordava que m'haguera pegat en traure'm de la biblioteca; en canvi, tenia el cos i l'ànima ben adolorits. Si haguera de fer un recompte de les sensacions que en aquell moment ocupaven la meua cabota pense que, entre d'altres, serien: odi, ira, frustració, desig de venjança... (En fi, millor que no continue.)

Aquella bleada me les pagaria, ja ho crec. Estava disposat a tornar-li-la ben tornada. Ho tenia decidit: esperaria que eixira per la porta de la Casa de la Cultura.

Però no va eixir. Vaig veure com s'apagaven els llums de totes les altres dependències i se n'anaven a casa els de l'aula de dibuix, els de les classes de solfeig, els de ballet... A la fi, només hi havia encesos els llums de la biblioteca. Em vaig esperar un poc més. La bleada d'Agnés no podia tardar gens a eixir. Però res, que no apareixia per la porta. Jo, tot era esperar... I ja ho sabeu: qui espera, desespera.

La meua panxa ja cantava més que la radiocassette de la meua germana. Feia moltes hores que havia berenat i, només de pensar en l'entrepà de frankfurts amb salsa de tomaca que m'esperava a casa, l'estómac se'm posava a ballar un rock i el coco se'm trastocava, per això, ja no li trobava massa sentit a



convertir-me en estàtua a la porta de la biblioteca. Pensat i fet, me n'aniria a omplir el pap i ja em venjaria un altre dia. Ben mirat, sabia que volia tornar-li-la, però no sabia com. Si me n'anava, tindria temps de preparar-li un bon escarment, vaig pensar per consolar-me. La veritat és que, en aquell instant, només tenia el cap en el sopar.

Quan ja me n'anava, abans de girar el cantó, encara vaig mirar enrere per si de cas. Ja sabeu que el refrany diu que no hem de deixar per a l'endemà les coses que es pugen fer en el dia. Però no, aquella xica no eixia. Els llums de la biblioteca eren els únics de tota la Casa de la Cultura que encara continuaven encesos.

